

Laven-bo fik debut som 67-årig: »A day at the Roskilde Festivalen«

Kan man klare sig på dansk til Roskilde Festival, og er det for sent at få sin debut på festivalen som 67 og 57-årig?

AF HENRIK KØHLER
redaktion@mediehusenmidtjylland.dk

Efter at have sat datteren Josefine og en veninde af, parkerer vi bilen på en almindelig stille villavej et par hundrede meter bag ved Roskilde Station. Man er vel prisbevidst.

Fruen og avisens udsendte er inviteret til endags engagementsrundvisning på Roskilde Festival 2024.

Bag stationen afgår shuttlebusserne med retning mod »Entrance East« på festivalpladsen. Man kan også komme til Copenhagen Central Station!

Nogle unge ca. 20-årige piger i orange veste med »Festival service« af forskellig national herkomst tiltaler os på engelsk, da vi forhører os om bussen derud. Det er lidt specielt, men man er vel ikke for fin til at svare igen på samme sprog.

Betalingskortet swipes i de håndholdte terminaler. 50.- kr. for to enkeltbilletter. Vi er i gang. Et par minutter senere er vi fremme ved Entrance East, hvor et nyt lille engelsktalende hold af piger

Voldsomt gang i den på »Dance Floor«. Bassen fra de store højttalere er uudholdelig i mere end 1 minut for folk med almindelig hørelse, så der sælges ørepropper lige i nærheden. PRIVATFOTO

med mongolske træk står og tjekker folk, der går ind. Den ene er fra Nepal og har fundet frem til tjansen via Facebook.

Der er et godt flow af festivaldeltagere, der er 40-45 år yngre end os. Mange medbringende tung proviant i form af 8-10 kasser Tuborg dåseøl på sækkedragter sammentaget med gaffa. Efter en del ventetid og forvirring om mødested er vi omsider sammen med resten af de knap 60 bevillingsmodtagere.

Nogle læsere vil måske erindre en stribe artikler i avisen efteråret med Bra-

silien som overskrift. Den rejse var støttet af OPEN-puljen (Udenrigsministeriets Oplysnings- og Engagementspulje), der er administreret af Roskildefonden. Det er i den anledning, vi er her.

Vi får påmonteret et bind om håndledet, der gælder til den efterfølgende dag kl. 16, og et klistermærke med navn og festivallogo på jakken. Nu føler man sig allerede en smule mere betydningsfuld end lige for et øjeblik siden.

Mens vi venter til alle er færdige, kontakter jeg to kvinder, der står og

Selfie med en rigtig festivaldeltager, - vores datter Josefine. Vi er på vej ind i den uendeligt store teltlejr med øl-drikkende ungdom. PRIVATFOTO

snakker sydamerikansk-spansk sammen. Den ene er dansk og bor i Popayan, Columbia. Den anden er argentiner. De har gang i et projekt, der handler om seksualundervisning for børn i de pågældende lande. Lyder som noget, der kunne være behov for.

Da alle er klar, begiver vi os ind på pladsen og hen til en stor rund bygning formet som et telt og med åbne sider. Det er »Flokkr«, - Forsamlingshus og laboratorium for inspiration, engagement og handlekraft. På en lille scene bliver tre iranske musikere interviewet om deres musik og deres muligheder for at komme til orde.

Stemningen er god og positiv, men det går ikke at hoppe ind mod slutningen af en diskussion, der har stået på en times tid.

Mellem hvert projektbesøg bliver vi introduceret under åben himmel til det følgende via en mikrofon, der er tilsluttet en stor og tung højttaler placeret i en christianiacykel.

Det er godt tænkt, for der er indkommende støj fra alle kanter.

Næste stop er »Dancefloor«, hvor nogle adrætte unge mænd af afrikansk etnicitet fyrer den af på et lille dansesgulv, omgivet af en stor skare af tilskuere. Lyden fra de store højttalere er nærmest ulidelig høj.

På en lille bakke et stenkast derfra sidder folk og hviler ørerne. Et par foretagsomme fyre sælger ørepropper i god kvalitet til 50.-kr pr. sæt. Vi vælger i stedet at gå videre for at få ørenlyd. Stedet hedder »Gloria Foyer«.

Kunst med et budskab

Vi går ind i en hal, der er domineret af et stort oliventræ, der insisterende

På besøg i selve Brandbjerg Højskoles camp. Hvem ved – måske havde de gemt ølbong'erne væk, til vi var taget afsted. Vores datter Josefine t.v. sniger sig, næsten ubemærket, med på billedet. PRIVATFOTO

skyder op midt i en stor bunke af jord, murbrokker og forvreden armeringsjern. Langs væggene er lagt madrasser med mellemstlige mønstre. På de store hvidmalede vægge står værkets titel skrevet med store blå typer.

»In memory of home« er af den dansk-palæstinensisk-jordanske kunstner Banaan Al-Nasar. Man taber lidt mælet og får en klump i halsen. Det er kunst med et budskab, skal jeg love for. Og måske det der gør størst indtryk på hele dagen.

Så bryder et regnvejr løs over festivalpladsen. Mange er pludselig iført engangsregnslag eller fumler med at få paraplyer slået op. Som reporter er man faktisk heldig at få nogle billeder i kassen af uvejret, så læserne ikke skal få deres fordomme om vejrliget i Roskilde spoleret.

På dette tidspunkt bliver vi opdelt i små femmandsgrupper for at få mulighed for at høre om andres projekter. Det vil føre for vidt her at komme ind på, hvad folk har gang i af projekter, men det er ret spændende og tankevækkende at høre om.

Der er drikkevarer i Christianiacyklen. Vi snupper nogle dåse-Tuborg i orange farver med Roskilde-logo i den tro, at det er Fanta, men bliver enige om at øl og festival jo i virkeligheden er to sider af samme sag.

Turen går forbi det store orange telt, der er vartegn for festivalen. Højttalerne er gigantiske. Pladsen foran er overvældende stor. Vi passerer jævnlige checkpoints, for almindelige festivaldeltagere har først adgang her om godt et døgn tid. Overalt er der fuld aktivitet for at få det sidste på plads, før det for alvor går løs

I et stopfuldt (dels pga. vejret) »Re:Act« telt bliver der rappet og improviseret på livet løs.

I en lilla container ved siden af teltet kan man gå ind og se små videoer fra f.eks. Cuba, Indien og Ukraine. Hvordan

bruger den ukrainske soldat og rapper OTOY sin musik til at bearbejde sine oplevelser med krig og ødelæggelse! Vi får et engageret 10 minutters foredrag af manden, der er tovholder i projektet. Dertil et par projekter som vi springer let hen over.

Vi er dødtrætte af at gå og gå samt af at stå og lytte. Heldigvis ser de yngre deltagere også slidte ud. Så gamle er vi vel heller ikke! Den såkaldte netværksmiddag falder på et tørt sted i det, der bliver til presse-området. Vegetarbuffet'en er overdådig, og der er øl, vin og kaffe ad libitum. Man føler sig sandelig lidt VIP-agtig.

Besøg i lejren

Efter endnu en sludder med borddamer og -herrer begiver vi os ud på egen hånd.

Vores datter vil gerne have besøg i lejren. Hun henter os ved en aftalt port. Vi går forbi adskillige drengerøvsleje med dunkende giga-højttalere og øl-bonger i alle tænkelige og utænkelige afskygninger. Skulle jeg overleve her blot en enkelt nat på teltbunden til de tunge baslyde fra naboernes boom-bokse, skulle jeg vist på rekreation i en uge efter.

I lejren for Brandbjerg Højskole er der ikke megen show-off. Der hygges stiltfærdigt og vi to gamle præsenteres stolt for de nydelige unge mennesker. Egentlig troede vi, at det var pinligt at komme slæbende med sine forældre, når man var på festival, men det kan være, at VIP-mærkerne og vores ærinde gør en forskel. Og måske den kendsgerning at ingen andre har nogen forældre at vise frem.

Svaret på de indledende spørgsmål må være:

Ja, man kommer langt med dansk, selv om al skiltning og kontrol er på engelsk.

Er man for gammel til festival? Nej, men det fungerer afgjort bedst i dagtimerne og med fuld forplejning.

Flokkr. »Forsamlingshus og laboratorium for inspiration, engagement og handlekraft«. Det er ikke store og vidtløftige ord og beskrivelser, man mangler, på de steder vi besøger. PRIVATFOTO

Kunstneren Banaan Al-Nasar har skabt værket »Memory of home«. Det er en gribende oplevelse, der følger en efter man er kommet ud af hallen. PRIVATFOTO

Der er dømt tung last for de lunkne øl skal holde i en lille uges tid. Godt at sækkevognen er opfundet. PRIVATFOTO